

Bülbülün Aşkı Masal

– MustafaSakarya · 23 Ocak 2013

(Ateş Ağacı (Delonix Regia) Madagaskar adasında yetişen çok gösterişli bir ağaç türü.)

Bir varmış bir yokmuş... Bundan yüzyıllar önce,Sisler ülkesinin doruklarında hiç kimsenin ayak basmadığı gizemli bir Orman varmış. Burada birbirine benzeyen bir sürü ağaç olmasına rağmen Ateş ağacından sadece bir tane varmış...

Sonbahar her sene olduğu gibi o sene de Perili Dağın yamaçlarındaki ormanı adeta renk cümbüşüne çevirmiş. Akasyalar, sedirler ve meşeler giydikleri yeşilden mutluluk giysilerini çıkarıp, güz mevsiminin ne kadar hüznün veren rengi varsa hep onlara bürünmüşler. Ormanda hayat artık yavaş yavaş, aylarca sürece kış uykusuna hazırlanıyormuş. Ormanda bu hazırlıklar yapılırken, bir tek Ateş ağacı yapraklarını sarartıp dökmek yerine, dallarındaki kocaman kırmızı renkteki çiçeklerini açmaya devam ediyormuş. O aslında bu ormanların yabancısı ve tesadüfen buraya gelip de gidemeyen nadide bir misafiriymiş. O, okyanusların ardından, binlerce kilometre öteden, daha bir tohumken bir kırlangıcın ayağına yapışan çamur parçasıyla buralara kadar gelmiş ve toprağa karışarak şimdiki gibi büyük göz alıcı bir ağaç olmuş. Ormandaki bütün ağaçlar ve hayvanlar onun güzelliğine hep hayran hayran bakarlarmış. Ama o, herkes tarafından çok beğenilse de, dallarında görenleri büyüleyen güzellikte çiçekler açsa da, aslında çok mutsuzmuş. Kendini bu koca ormanda yapayalnız hissediyormuş. Buradaki binlerce ağaç arasında kendi cinsinden bir tane bile ağaç yokmuş. Bu yüzden diğer ağaçlar ona hep “Mutsuz Prenses” diyorlarmış.

Bu arada güz mevsimiyle beraber göçmen kuşlarda ormanın üzerini kaplayan masmavi gökyüzünde döne döne uçuyor, uzaklardaki yuvalarına gitmenin hazırlıklarını yapıyorlarmış. Gördüğü bu manzara, ormanda bir başına yaşamaya çalışan Ateş ağacını derinden üzüyormuş. Çünkü o da tohum olarak dünyaya geldiği topraklara gitmeyi, annesini, babasını ve kardeşlerini görmeyi çok istiyormuş. Bu ormanda doğduğu günden beri onları o kadar çok özlüyormuş ki, her gece onların hasretiyle yanıp tutuşuyor, kimselere belli etmeden sessizce ağlıyormuş..

O sene yine göç mevsimi gelmiş. Leylekler, kırlangıçlar, bülbüller, göç etmek için hep Perili Dağın eteklerini kaplayan ormanların üzerinden geçerlermiş. Yine böyle bir zaman Perili dağın üstünden önce leylekler, ardından, kırlangıçlar geçip gitmişler. Sıra da bülbüller varmış. Onlarda ormanın üzerinde toplanıp dönmeye başlamışlar. Bir süre döndükten sonra hep bir arada güneye doğru kanat çırpmaya başlamışlar.Tam ormanın üzerinden geçip gitmek üzereyken içlerinden bir tanesi, ormandaki kıpkırmızı çiçekleri olan ağacın muhteşem güzelliğini görüp, ona hayran kalmış. O burada doğmuş genç bir erkek bülbülmüş. Daha önce hiç böyle bir ağaç görmemiş. Sadece öyle bir ağacın okyanusların ardında olduğunu annesinden duymuş. Genç bülbül ağacın büyüsüne öyle kapılmış ki, göç ettiği sürüyü takip etmek yerine bir anda o ağaca doğru süzülmeğe başlamış.

O sırada Ateş ağacı, gökyüzünde kuşların gidişini, çaresizlik içinde mahzunca seyrediyormuş. Tam gökyüzüne baktığı bir sırada gelip dallarına konan bülbülün varlığıyla bir anda tatlı bir şaşkınlığa uğramış!. Şaşkınlığının yanında bu duruma çok da şaşırılmış! Çünkü dallarına konan bu bülbülün göçmen bir kuş olduğunu biliyormuş. Eğer şimdi burada kalıp, gökyüzünde neredeyse kaybolmak üzere olan ailesine katılmazsa, burada kışı çıkaramayıp öleceğini de biliyormuş. Gökkuşağını andıran renkleri güneşin altında pırıl pırıl parlayan bülbüle endişeyle sormuş.

"Sevgili Bülbül, bak arkadaşların neredeyse gözden kaybolmak üzereler, eğer onları kaybedersen tek başına gidemezsin sen oralara. Neden hala buradasın?"

Bülbül, o an Ateş ağacının güzelliğinden öylesine etkilenmiş ki, artık ne gökyüzünde göremediği ailesini fark ediyormuş, ne de Ateş ağacının kendisine sorduklarını duyuyormuş.

Akşama doğru, göçmen kuşlar çok ötelere gitmişken, bir tek genç bülbül geride buradaki ormanda kalmış.

Genç bülbül hayatında hiç bu kadar güzel kokan çiçekleri ve bu kadar güzel renkleri olan bir başka ağaç görmemiş. Genç bülbül, farkında olmadan o gün bu Ateş ağacına deli gibi aşık olmuş. Saatlerdir kendisine neden burada olduğunu merakla soran Ateş ağacına da hiç bir şey diyememiş. Tek yaptığı, aşkı ilk kez tadan minik kalbinin heyecanıyla acemice birkaç nağme sesi çıkarmak olmuş.

Ateş ağacı, saatlerdir kendisine hayranlıkla bakan ve acemice de olsa yaptığı nağmeler yapraklarından köklerine kadar içine sıcak bir duygu veren bülbüle hem üzülerken, hem de ondan hoşlanmış olarak bakıyormuş. Aslında farkında olmadan Ateş ağacı da hayatında ilk kez aşık oluyormuş, ve aşık olduğu da karşısındaki bu şirin bülbülmüş.

Gündüzler kısalmış, geceler uzarken ve günler böyle geçerken. Ormanda hep Hüzünlü Prensesle Genç bülbülün herkesi kıskandıran dillere destan aşkı konuşuluyormuş. Bülbül sabahtan akşama kadar Ateş ağacının çiçekleri arasında en güzel serenatlarını yaparken, Ateş ağacı da bugüne kadar hiç açmadığı kadar, kırmızı renkte çiçekler açıyor, mis gibi kokusu tüm ormanı kendinden geçiriyormuş. Onlar kışa doğru yaklaşıyorlar da hayatlarındaki en güzel baharı yaşıyorlarmış.

Aylar sonra Perili Dağın dorukları artık beyaz şapkasını giymeye, yamaçlarındaki ağaçlarda yapraklarından uzaklaşıp sadece dal kalmaya başlamışlar. Kış artık neredeyse tamamen gelmek üzereymiş. Hava iyice soğumaya, geceleri dondurucu ayaz olmaya başlamış. Ateş ağacıyla bülbülün aşkı en sıcak haliyle devam etse de, bu kadar soğuğa alışık olmayan Genç bülbül geceleri çok üşüyormuş. Ateş ağacı onu dallarıyla ne kadar sarıp ısıtmak için çabalasa da genç bülbül tir tir titriyormuş. Bu arada kış geldikçe bülbül için başka bir tehlike daha baş göstermeye başlamış. Bülbülün yediği tohumlar ormanda her geçen gün daha da azalıyor. Ateş ağacı bülbüle belli etmese de onun için çok ama çok

üzölüyormuş. Ormanda kışların ne kadar acımasız geçtiğini biliyor, daha hayatında hiç baharı görmeyen biricik aşkının , kendisi için ölümü seçen biricik sevgilisinin hayatta kalamayacağını bilip, her gece onun için gözyaşı döküyormuş. Daha kara kış tam anlamıyla gelip çatmadan Bülbüle, "Yalvarırım git buralardan, git artık. Sıcak yerlere uç. Yoksa öleceksin" diye sürekli yalvarıyormuş. Ama! Bülbül asla onu bırakıp gitmiyormuş. Ve aslında o da biliyormuş bu kıştan sağ çıkamayacağını. Ama Ateş ağacını o kadar çok seviyormuş ki, tek istediği ölümü onun kollarında tatmakmış.

Ne yazık ki bir kaç hafta sonra karakış tüm heybetiyle gelmiş. Her yer dondurucu soğuklara bembeyaz kara bürümüş. Dallarında kalan son bir kaç yaprakla soğuktan zangır zangır titreyen bülbülü ısıtmaya çalışan Ateş ağacı üzüntüsünden için için kurumaya başlamış artık. Bu arada bülbülün hastalıktan, ve açlıktan uçmaya hiç dermanı kalmamış. Her yer karla kaplı olduğu için, sadece Ateş ağacının tohumlarından beslenebiliyormuş. Ama Ateş Ağacındaki tohumlarda neredeyse tükenmiş.Dallarında sadece bir tane tohum kalmış. Ateş ağacı biricik aşkını böyle gördükçe o kadar çok ağlamaya başlamış ki, sonunda akan gözyaşları bütün dallarını buza çevirmiş. Zaten ayakta bile zorlukla durmaya çalışan bülbül buz tutan dalların üstünde kaymaya başlamış. Son kez, ilk ve en büyük aşkı olan Ateş ağacına elveda dercesine bakmış ve dermansız bir şekilde aşağı düşmüş. Bunu gören Ateş ağacı üzüntüsünden kahrolmuş. Tek yapabildiği dalında kalan son tohumu bülbülün önüne düşürmek olmuş. Artık nerdeyse düştüğü karların içinde donmak üzere olan bülbül son takatıyla tohumu gagasına almış ama kursağına gitmeden oracıkta ölmüş.

Aylar sonra ilkbahar Perili Dağın yamacındaki ormanları yeniden yeşil bir atlasa çevirmeye başlamış. Ama ormanda büyük bir hüznün varmış. Her bahara nazlı bir gelin gibi süslenerek başlayan Ateş ağacı bu bahar tek bir yaprak bile açmamış. Bu durum ormandaki diğer ağaçların ve hayvanların yüreğini sızlatmış. Fakat ilerleyen birkaç ayın sonunda, Artık ölmüş olan Ateş ağacının dibinden bugüne kadar hiç kimsenin görmediği güzellikte bir fidan büyümeye başlamış. Güneşin ışıkları bu fidana vurduğu zaman bütün dalları gökkuşağının renkleri gibi ıslıl ıslıl parlıyormuş. Fakat onu hayranlıkla seyreden ağaçlar ve hayvanlar göç mevsimi geldiğinde büyük bir burukluk yaşamışlar! Ormanın üzerinden bülbüller göç etmek için geçerken, fidanın dallarından dinleyenlerin içine hüznün veren nağmeler yükseliyormuş. Çünkü bu fidan, Ateş ağacından düşen son tohum ve bu tohumu gagasına alıp yiyemeden ölen ve onun bedeninden beslenerek can bulan fidanmış...